

Некад и сад

За ученике VI₅ библиотекарка Слађана Галушка и наставница српског језика Драгана Јањић су у марту и априлу 2019. организовале часове пројектне наставе под називом „Некад и сад“ у којима је као метод рада примењена библиотерапија.

Циљ: Подстицање ученика да унапреде свој лични развој и боље разумеју своје емоције и понашање, као и понашање других људи, кроз анализу и тумачење романа „Орлови рано лете“ и самостално креативно стваралаштво.

Задаци:

- оспособљавање за успешно служење књижевним језиком у различитим видовима његове усмене и писмене употребе и у различитим комуникационим ситуацијама (улога говорника, слушаоца, саговорника и читаоца),
- оспособљавање за читање, доживљавање, разумевање, свестрано тумачење романа „Орлови рано лете“ кроз емоционално и фантазијско уживљавање, изграђивање индивидуалног разумевања смисла дела и исказивање различитих ставова,
- развијање критичког мишљења и моралног просуђивања и асоцијативног повезивања,
- развијање радозналости и истраживачке делатности ради свестранијег упознавања дела и решавања проблемских питања подстакнутих текстом и уметничким доживљавањем,
- разумевање својих емоција и увиђање одређене ситуације на другачији начин,
- развијање имагинације, уметничког сензибилитета и естетског доживљавања,
- подстицање ученика на самостално језичко и литерарно стваралаштво,
- оспособљавање ученика за самостално учење и рад у групи, развијање сарадничког односа и вештина комуникације код ученика,
- оспособљавање ученика да јасно изражавају своја размишљања и запажања о активностима у пројекту.

Методе рада: библиотерапија – читање и промишљање о прочитаном, сарадничко учење, усмено излагање, писање о осећањима ликова романа, писање дневничких белешки, евалуација

Ток пројекта

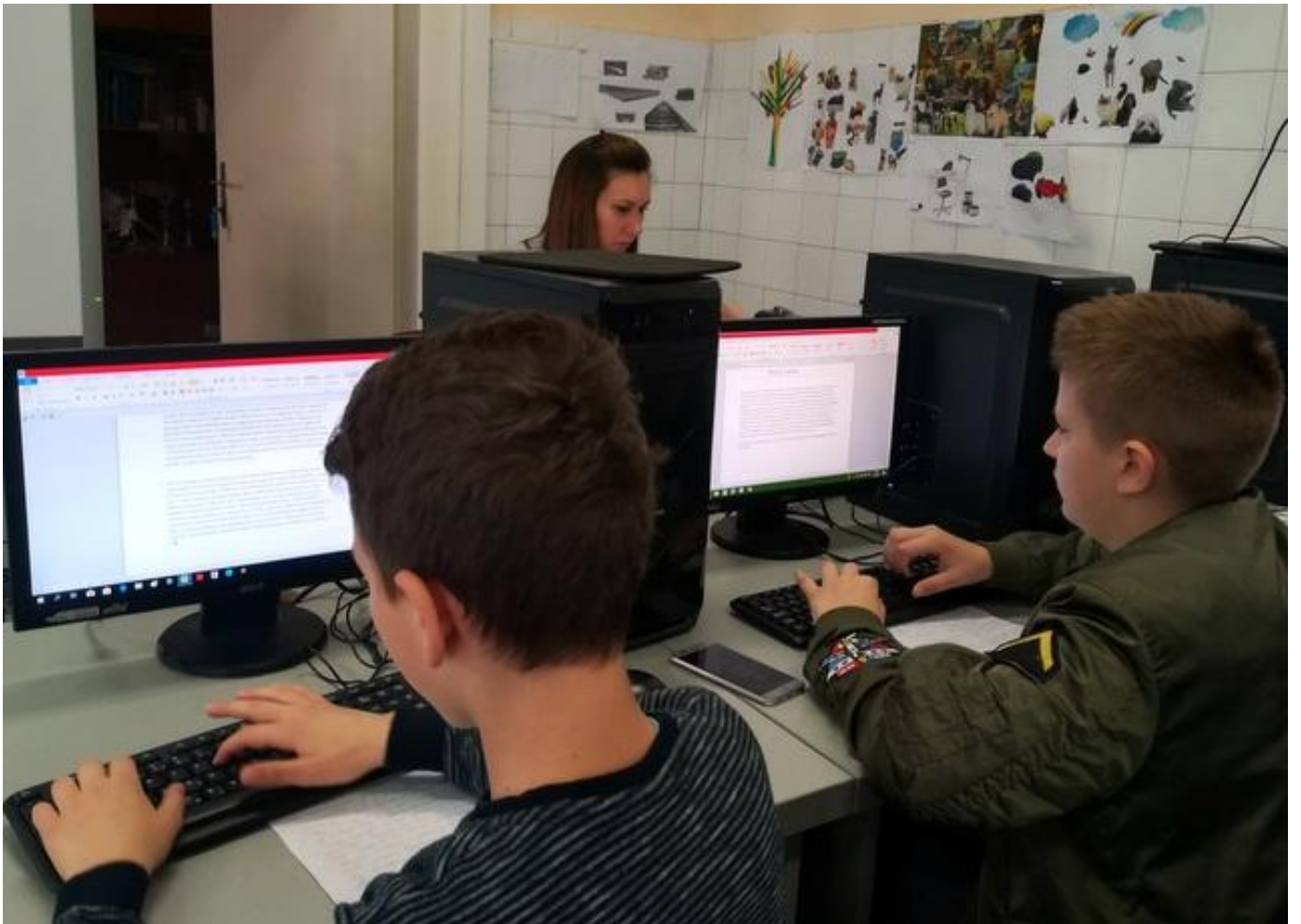
Пројекат је започео причом о важности читања и библиотерапији – о томе да је читање забава и развија машту и емпатију, да пружа нова сазнања и помаже у развијању социјалних вештина, доприноси бољем разумевању себе и других и олакшава суочавање са свакодневним тешкоћама и њихово решавање.

Ученици су затим читали роман „Орлови рано лете“ и разговарали са наставницом о теми и развоју радње, јунацима, проблемима са којима се они суочавају и њиховим осећањима. У другом делу пројекта ђаци су говорили о животу деце некад и сад кроз сагледавање животних прилика ликова из романа и упоређивање са свакодневним дешавањима у свом животу. Задатак за ученике је био да препричају поједине делове романа, да пишу о осећањима ликова у тим ситуацијама и да на основу самог дела напишу дневничке белешке јунака. Затим су писали своје дневничке белешке током једне седмице.

На наредним часовима ђаци су читали своје радове и разговарали о животу деце некад и сад. Било је мишљења да је некад деци било занимљивије, посебно у селу, сваки дан је доносио нову авантуру, имали су већу слободу и играли се у природи. Други су, пак, рекли да је данас занимљивије, јер имају већи избор активности и да не могу да замисле живот без савремене технологије. Причали су о својим свакодневним активностима и разматрали како оне могу бити авантуре ако се посматрају из другог угла.

Текстове су припремили у електронској форми на часовима технике и технологије.

Закључили су да је читање романа и разговор о њему допринео да схвате да њихови проблеми, за које мисле да су велики, у ствари уопште и нису проблеми кад се упореде са проблемима јунака романа.

Срећа

Неколико часова у оквиру пројекта било је посвећено разговору о срећи: о томе да ли су деца срећна, шта их чини срећним и који су разлози да не буду срећни. Причом о срећи обележен је и Међународни дан среће, 20. март, а затим су ученици на писменом задатку из српског језика писали на тему „Ја сам срећан“.

Представљамо један веома леп рад на ову тему и неке од текстова који су настали током пројекта: причу о осећањима јунака романа, „Орлови рано лете“, дневничке белешке јунака и ученика VI₅.

Ја сам срећна

Понекад сам срећна, некад тужна, љута или изнервирана, али ништа не траје дуго, па тако ни моје емоције.

Мислим да срећа не може бити мања или већа, већ је догађаји који се десе док си срећан, чине таквом. Кад сам срећна, на све гледам другим погледом. Почине тако што је, на пример, лепо време, онда сазнајем да могу да идем код другарице или нам рођаци долазе у посету, па са мамом правим колаче. Мојој срећи нема краја. Често погледам кроз прозор и уживам у заласку сунца. Увек све започне малим догађајем који ми улепша читав дан и то је права срећа.

Када сам тужна, обично не знам шта да радим. Одједном схватим колико ствари морам да урадим. Желим да све буде савршено, иако знам да не може. У таквим тренуцима понекад изађем напоље да купим сладолед. А понекад просто одем код маме да је загрлим, што увек помаже. Када сам изнервирана, затворим се у собу и плачем. Али то прође и већ после сат времена сам срећна. Када се нешто лепо деси, срећна сам, и све што се догодило или што тек треба да се догоди, исто тако изгледа: ведро и насмејано.

Волим да пишем дневник кад год сам тужна или љута, а не када сам срећна, јер ми то помаже да избацити негативне емоције и могу да заборавим оно што је прошло. Смешно је како ме друштво некад орасположи, а некад изнервира, али увек је ту бар једна особа поред које желим да будем. То је један од разлога због којих волим школу - друштво. Ако после школе идемо у парк или у биоскоп, мени ће сви часови изгледати занимљивије. Школа ме такође спречава да тугујем, јер је заиста тешко бити тужан поред све те насмејане деце и информација које треба да запамтим. Неки кажу да је моја срећа заразна, јер кад сам срећна, све ће да ми буде смешно и весело. Увек имам неки благи осмех на лицу и потпуно сам несвесна тога док неко не примети.

Срећа је врло важно осећање. Још је важније да увек можеш неког другог да учиниш срећним, али се треба чувати да те неко не превуче у своју тугу. Мене и најмањи догађаји могу да усреће, али и најмањи да растуже. Ипак, сад сам пажљивија и искуснија, па и кад сам тужна знам како да помогнем самој себи да будем боље. Заиста, сад сам срећна.

Милица Влашкалић

Орлови рано лете

Осећања јунака у појединим ситуацијама

Луња

Луња је бежећи упала у пећину. Осетила се:

- немоћно - Пробала је да изађе али није успела, па је плакала.
- неустрашиво - Није се плашила ничега и имала је своју укосницу коју је користила као оружје.

Када су Немци пуцали у Стрица, Луња је осетила:

- бригу – Луња је била забринута и помислила је да су Немци убили Стрица.
- тугу – Осетила је тугу и страх за Стрица у ког је била заљубљена.

Када су се сви сакрили у пећину, Луња се јавила да извиди да ли је непријатељ отишао. Осетила је:

- самопоуздање – Веровала је у себе и није се плашила да ће је убити.
- одговорност – Она је била одговорна да донесе информације о непријатељима.

Када је Луња чула да често иде код Марице, осетила је:

- љубомору – Била је заљубљена у Стрица, па је била љубоморна.
- бес – Била је бесна на Марицу.
- разочарење – Разочарала се у Стрица.

Када су палили ватру као упозорење да усташе долазе, била је самопоуздана и знала је да може брзо да запали ватру.

Ђоко Потрк

Ђоко Потрк је маштовит, брз, храбар, разигран.

Када су дечаци хтели да упозоре људе о доласку усташа, поделили су задатке шта ће ко да уради. Бирали су три тркача. Ђоко се јавио први и био је:

- срећан – Био је срећан што је добио задатак да трчи и обавештава људе.

Када су из пећине ишли до излаза до потока Леденице, Ђоко је рекао: „Их, како је лијеп овај наш крај!“ Тада је био :

- задивљен – После дугог времена у тамној пећини изашли су на ливаду, па је Ђоко би задивљен лепотом предела.
- срећан – Био је срећан јер су коначно изашли из пећине и дошли на тако лепо место.
- понесен – Био је понесен и задивљен „из самог срца“, како пише у књизи.
- поносан – Био је поносан на свој лепо крај.

Када је бомбардован гај, Мачак је рекао да би могао да направи десет бољих и кориснијих ствари од једног стабла и секиром и тестером. Тада је Ђоко, мајстор за песме, рекао:

Лазар Мачак, вјешти брат,
више вреди нег сав рат.

Када су Немци бацили бомбу код пољара Лијана који је пеко кромпире, пољар је ускочио у јарак и опекао се. Ђоко је смислио стихове:

Пљар Лијан, страх пастира,
погинуо крај кромпира.

Тада је Ђоко осетио:

- инспирацију – Био је „нарочито оран“ за песму.
- задовољство – Био је задовољан својим стиховима.

Када је Ђоко видео Луњу пред полазак у рат, рекао како је лепа. Био је:

- задивљен – Пише у књизи и „увијек осетљив на сваку лепоту“.

Ђоко је пецкајући Стрица рекао да ће за њих Луња увек бити лепша од Марице. Био је разочаран и мислио је да је Стриц погрешно.

Сви дечаци су били храбри и неустрашиви кад су отишли у рат да се боре за своју отаџбину.

Соња Божанић

Лазар Мачак и Вања Широки

Лазар Мачак и Јованче долазе да истраже пећину. Мачак је сматрао да има право да буде вођа овог истраживања и желео је да иде први, одлучан и сигуран у себе. Када се Јованче запитао да ли се у пећини можда налази дрекавац, Мачак се уплашио и (неуспешно) покушавао да убеди себе да дрекавац не постоји и да се не крије по пећинама.

Ушли су унутра и почели да истражују. Мачку је пала капља за врат и он се препао мислећи да га је нешто уболо. Јованче га је задиркивао и угасио лампу. Мачак је преплашено дозивао, а Јованче је ћутао, али убрзо је показао да се само шалио. Мало после тога наишли су на језеро. Мачак се већ опустио у пећини, када се из таме чуо тајанствени глас. Он и Јованче су се скаменили, али су убрзо открили да је то само Луња. Испитали су је и Мачак се зачудио што је она тако одважно кренула у пећину, док се он сам уплашио. Луња је предложила да иде испред њега, што га је натерало да се испрси и стане на чело ове екипе.

За то време дружина је напољу почела да се пита где су они нестали. Вања је једини био уверен да нису отишли да се предају и веровао је да Јованче не би урадио тако нешто. Био му је одан и сигуран да никад не би издао своје пријатеље. Када су изашли из пећине, Мачак је осетио олакшање и искрено признао колико се био уплашио.

По доласку Немаца, дружина се поново окупила и Мачак и Вања су послати на Голо брдо. Мачак је мирно чекао сигнал, дивећи се Вањи који је, онако крупан и снажан, довлачио суву папрат за паљење ватре. Био је узбуђени поносан када су извршили задатак. Када су се сви сакрили у Прокином гају, Мачак је уплашено и узбуђено ослушкивао звукове оружја и трудио се да препозна која је пушка у питању.

Школа прва бива погођена и Вања почиње да плаче од туге. Убрзо свима се појављују сузе у очима и чује се тихо шмрцање. Дечаци су отишли до рушевина школе и купили старе ствари. Мачак је поправљао таблу, глобус и певао песме:

Тужна земља и то трпи
да је Лазар Мачак крпи.
Лазар Мачак, вјешти брат,
више вриједи нег сав рат.

Када се и школа преселила у логор, Мачак и Јованче одлазе у пећину да наставе истраживање дуж потока. Откривају да су непријатељи опколили њихово склониште и одлучују да поведу своју дружину у скровиту пећину и њихове авантуре се настављају.

Милица Влашкалић

Дневничке белешке јунака романа „Орлови рано лете“

Луњин дневник

Први дан

Драги дневниче,

Данас у школи је Стриц прозвао нашег новог наставника – Паприка. Пошто смо се сви у разреду домунђавали, овај наш пијанац је питао о чему то причамо. Последњи ђак који је чуо нови надимак, рекао је шта је тема наше приче. Паприка се наљутио и то опасно. Питао је ко је то измислио и онда се јавио мој храбри друг Јованче да би одбранио моју љубав, мог Стрица. Паприка је казао Стрицу да донесе шибу да би истукао Јованчета. Стриц је изабрао неку најгору која је, чим је наставник узео, пукла. У том тренутку Јованче је као лопта искочио кроз прозор, а за њим и стриц.

Кад се школа завршила, моје другарице и ја смо на путу до куће пролазиле поред једног густог љесковог жбуна. Једна девојчица је вриснула: „Јао, ноге! Ево ногу!“ Све су се скамениле од страха сем мене, наравно. Кренула сам према жбуну и у том тренутку Стриц је љутито искочио одатле. Мало смо се препирали, онда је отишао и од тада нисам видела ни њега, ни остале дечаке.

Неколико дана касније

Драги дневниче,

Одлучила сам да данас пратим Стрица и да видим где бораве он и остали дечаци који данима не долазе у школу. Ишла сам за њим и стигла до Прокиног гаја где је био њихов логор. Неко време сам стајала иза дрвета и посматрала их док ме Стриц није приметио. Сви су се окупили око мене и питали шта тражим ту, а ја сам одговорила да сам дошла да их видим. Рекла сам и да волим Стрица.

Пошто нису желели да останем са њима, запутила сам се дуж шуме у непознатом правцу. Убрзо ме је стигао, не знам како, мој друг Вањка Широки и вратио ме у логор. Молила сам их да ме приме у чету. Чинило се да је једино Вањка на мојој страни. Јованче је рекао да у чету може само онај кога је наставник тукао.

Одлучила сам да направим неки несташлук да бих добила батине.

Драги дневниче,

Стигла сам у школу озбиљна стиснутих усана. Чим је Паприка ушао у учионицу, пришла сам му и рекла да хоћу да добијем батине. Није веровао у то што је чуо, па је тражио да поновим. Опет сам рекла и он је бризнуо у смех и као неки чудак није престајао да се смеје. Почела сам да правим неред, бацала сам све што ми је дошло под руку на под. Он се све више смејао толико да су му сузе кренуле.

Кад се примирио и видео какав сам лом направила, изгледао је као да се пробудио из сна. Питао је ко је то урадио и ја сам се јавила. Почео је да тражи прут, сетила сам се Јованчета који је искористио сличну прилику да побегне, па сам и ја искочила кроз прозор.

Трчала сам што сам брже могла и у гај сам ушла са западне стране са које скоро нико не долази. Опрезно са, прескакала разно камење, рупе, пукотине. Тако сам стигла близу јаруге и поточића понорнице. Ту негде сам се оклизнула и упала у дубоку рупу. Срећом, убрзо су дошли Јованче и Мачак и помогли ми да изађем.

Рат

Драги дневниче,

Вечерас је био мој ред да изађем из пећине и извидим ситуацију напољу. Већ је била пала ноћ, али се ничег нисам плашила. Дошла сам до самог логора Тепсије и угледала много непријатељских војника. Лежали су поред ватре, а поред њих су били наслагани дрвени сандуци. Вратила сам се у пећину и испричала момцима шта сам видела. Мачак и Јованче су пошли са мном да и они погледају. После смо се договорили шта нам је чинити наредног дана.

После много дана

Драги дневниче,

Нажалост, дошао је дан када сам морала да се опростим од оних које највише волим. Сви дечаци из чете, сем Мачка, отишли су у рат. Трудила сам се да не мислим на то шта се може десити, шта ако се никада не врате, шта ако је ово последњи пут да их видим. Суздржавала сам се да не пустим сузу. Ево и сад док пишем, само што не заплачем. Договор је да се после рата сви преживели окупе и причају оно најлепше о погинулима. Надам се да нећемо причати ни о коме и да ћемо сви опет бити заједно.

Миа Сворцан

Стричев дневник

Данас је у школу дошао нови наставник коме сам дао надимак Паприка због његовог носа. Кад је питао ко је то смислио, сви смо ћутали. Онда је Јованче рекао да је он, па је искочио кроз прозор да не добије батине и отишао у Прокин гај.

Од оног дана када је Јованче побегао из школе, сви смо то редом чинили и једног дана се заклели на гробу Јованчетовог деде, хајдука, да ћемо бити одани члановима дружине.

Када сам био близу Прокиног гаја чуо сам да ме неко прати. Окренуо сам се и видео Николицу са приколицом. Било је препирке, али сам га на крају повео у дружину.

Данас смо сви имали осећај да нас неко посматра. Онда смо спазили Луњу како нас посматра. Били смо љути што нас је пратила, посебно ја, јер је мене пратила. Ипак, примили смо и њу у дружину.

Рано ујутру сам чуо буку. Отишао сам на пут и видео како Немци пуцају. Уплашио сам се и потрчао ливадом. Видели су ме и пуцали у мене и успели да ми пробуше шешир. Лежао сам на трави и Јованче и Луња који су ме пронашли, мислили су да сам мртав. Постидео сам се када су схватили да се само правим мртвим.

Јованче и Лазар Мачак су пронашли пећину и сви смо се у њу склонили од Немаца. У пећини смо пронашли пролаз до свежег ваздуха. Са брда око села призор је био страхан. Свуда око нашег села довозили су се Немци у камионима. Договорили смо се да ћемо обавештавати сељане када наиђе немачка колона.

Данас смо сви понесени јер одлазимо у рат овако млади. Показали смо се као добри и способни војници пред Николетином Бурсаћем и сада сви заједно идемо у рат.

Ника Шћепановић

Дневник Ника Ђулибрка

Данас сам одлучио да уђем у дружину која бежи из школе због лудог наставника. Дружину предводи мој друг Јованче. Дошао сам са Стрицем и дао заклетву. Сад сам члан храбре хајдучке дружине.

Данас смо се провели незаборавно. За ручак смо пекли кромпир и причали и певали. Моји другари су примили у дружину и девојчицу Луњу. Није да ми смета, али сви знамо какве су девојчице, плаше се свега.

Ових дана нас прогања пољар Лијан и покушава да открије наш логор Тепсију. Наши родитељи још увек не знају где смо, што је добро. Ова дружина је нешто најбоље! Седимо око ватре, причамо, дружимо се...

Наши родитељи су сазнали да не идемо у школу. Пољар Лијан их је довео у наш логор. Луња је покушала да спасе Стрица. Јованче је бежао и ударио главом у зид колибе. Мене су моји родитељи брзо ухватили. Везали су нас и одвели у школу. На путу смо срели Николетину који нас је бранио и рекао родитељима да треба да врате учитељицу Лану.

Вратила се учитељица Лана и данас смо ишли у школу.

Данас је учитељица била бледа као снег. Чули смо страшан прасак. Питали смо шта је то и рекли су нам да је бомбардован Београд и да ће ускоро и наше село. Од саме помисли на то хвата ме језа.

Немци су напали наше село. Моји другари и ја смо јављали сељанима када непријатељска војска долази. Све је било теже и одлучили смо да идемо у рат.

Сутра крећемо. Овај дневник ћу наставити ако преживим.

Катарина Лазовић

Дневник Николице са приколицом

Побегао сам из школе и придружио се Јованчетовој дружини иако ме нису звали. Повео сам и Жују, мог пса. Ђак сам првог рзреда и понекад сам својеглав и љут дечачић. Понекад ми кажу да сам црн као Арапин. Надимак Николица са приколицом сам добио због моје кује која ме је, сам бог зна, увек бранила и чувала.

Тешка срца сам дозволио Жуји да живи у логору и стално буде тамо. Много ми недостаје, али бар има кров над главом. Волео бих да учтељица није отишла.

Жуја је везана за дрво десет метара даље од нашег дрвета. Сишао сам да је умирим, али чим сам отишао назад, она је легла и гледала тужно у дрво на које сам се попео. Срце ме боли.

Направили смо тајну кућицу Жуји од једне јаме. Њој се уопште не свиђа, али зато се Стрицу свидела, одмах је упао у Жујину воду.

Данас сам својом вољом одлучио да идем у одбрану селу. Недостајаће ми мајка и Жуја, али то сада није битно. Мислим да ме мајка неће пустити, али ћу ја ипак отићи.

Ања Стојановић

Дневник пољара Лијана

1.дан

Данас сам заливао мајчину душицу кад ме позва кнез да дођем. Ту беше и нови учитељ Паприка. Рекоше ми нешто о деци што беже из школе. Даде ми кнез неки списак људи да их позовем на окупљање у вези са одбеглом децом. Ишао сам од куће до куће и обавештавао. Сви позвани се појавише. Нико не знаде да им деца не иду у школу. Мени кнез даде задатак да их потражим по селу да видим где су, па да неки дан организујемо напад на њихов „логор“, ако га уопште нађем. Намеравам да их сутра потражим.

2.дан

Устадох рано ујутру с намером да тражим бегунце. Ишао сам свуда по селу, али их нисам нашао. Размишљао сам где бих се ја сакрио да сам у њиховим ципелама. Одлучио сам да претражим поље коприва. Чим сам ушао, од силних опекотина замало не добих срчку. Нисам нашао ништа. Претражио сам кукурузишта, ливаде, љескаре, чак и црквени таван! Где све нисам тражио. Тад се сетих Прокина гаја. Пошао сам тамо. У потрагу за дечацима ишао сам због кнежеве наредбе, али ми је, као правом дечаку, било веома узбудљиво и забавно да тражим бегунце. Лутао сам кроз гај веома дуго и баш кад сам хтео да одустанем, у трави сам опазио неког заспалог дечака. На шеширу му је писало: „Ништа нема да те брине, од овога пацов гине“. Баш самсе збунио. Схватио сам да је то Стриц. Сад кад сам знао где су отприлике, одлучио сам да сутра наставим потрагу.

3.дан

Кренух данас опет у Прокин гај. Још није ни свануло док сам се приближавао. Тад се сетих Дрекавца... Ноге ми се одузеше. Почех да пијем ракију од страха. Кренух дубље у шуму. Одједном пропадох под земљу. Истог трена нешто ме уједе за тур. „Ах, дрекавац!“, повикао сам и попут зеца, искочио из рупе и почео да трчим колико ме ноге носе. Тад сам се забио у нешто белико, жуто и мекано. Схватих да је то бала сена. Извукох се и угледах неку огромну главу са роговима како попут змаја из ноздрва дуну на мене. „Дрекавац!“, помислих опет. Викао сам ђаволима да ме кољу и носе у пакао док нисам отворио очи и видео краву. Колико ми је лакнуло! Било је то превише за мене и кренух назад.

4.дан

Поподне свратих у гај и написах им поруку на колиби: „Надмудрили сте ме с оном јамом, али и ја ћу вама подвалити. Чека вас велико изненађење. Чувајте се. Човек из јаме.“

Био сам баш срећан што сам их напоскон пронашао, но нисам могао отићи без икаквог упозорења о томе да су откривени. Присећао сам се како сам и ја био несташан као дете. Било ми их је жао. Појурио сам кнезу да му кажем све. Направљен је план да сутрадан похитамо са моткама и штаповима ка њиховом логору и да их све похватамо. Ја сам ипак одлучио да се наоружам само добром старом ракијом. „Док је рума, биће штрума!“

5.дан

Сутрадан окуписмо се сви и кренусмо ка логору. Кад смо били близу, неко повика „Јуриш!“ и сви трчећи јурнусмо према Тепсији. Борба је била напета. Неки су упали у замке, као што је она рупа у коју сам ја упао. Деца су се верала по дрвећу и гађала нас камењем. На крају, све их похватасмо. Везали смо им руке и кренули ка школи да им суди учитељ Паприка.

Тада деца почеше да се жале на учитеља. Причали су како је он пијаница и како све што ради јесте да туче децу. Онда се побунише родитељи и наста општи хаос! Сви су захтевали стару учитељицу Лану. Само кнез није хтео да се придружи побуни. Тада повиках: „Дечурлијо, пут под ноге, ватру табанима, петама ветра, хватај маглу!“ Сви су побегли. Сутра ћемо сви у варош да тражимо Лану.

6.дан

Данас сви изјутра пођосмо у потрагу за Ланом. Нашли смо је и деца су била много срећна. Молила су је да се врати у школу и причали јој о учитељу Паприци. Након што је чула то, пристала је да се врати. Дечаци су били много срећни, као и ја.

Други део

1. дан

Рано ујутру пођох у шетњу са, наравно, боцом ракије. Гегуцках се кроз један шумарак насупрот Голог брда. Причао сам сам са собом, мумлао нешто о оној деци кад видех неку мрку громаду, нешто као џиновску корњачу како се мрда. Мислио сам да ми се привиђа. Мислио сам да је то неки немачки тенк. Пошто се никаква бука није чула, претпоставио сам да је то масло оних избеглих дечака. Пошао сам према „ходајућем жбуну“. Док сам се пео, осетио сам неки дим. Стигох до врха и нађох дечаке. Објаснише ми да пале ватру да сигнализирају селу када Немци долазе. Био сам запањен њиховом идејом и хтео сам да им помогнем. Рекли су ми да се обратим Јованчету који је био на другом брду.

Легао сам да мало одспавам. Следећа ствар које се сећам јесте викање уплашених дечака о некој пуцњави. За трен ока устах и сви почесмо да бежимо од пушака усташа које су распаљивале ка нама. Сви се сакрисмо на безбедно место осим Стрица, који дође касније, са рупом у шеширу. Пуцњава престаде.

2. дан

Рано изјутра ме пробудила пуцњава и бомбардовање. Одох у кукурузиште, па у гај да пронађем неко склониште. Одједном се нађох испред пушке уперене у мен. Викнуо сам да се предајем и дигао руке у ваздух, кад ми је човек рече да ћутим и уђем у пећину. Тамо нађох дечаке и Лану. Оно је био Николетина, а ово је било склониште. Све се тресло. Бомбе су падале свуда по селу.

Када се мало смирило, изашли смо и видели да је једна пала на школу. Дечаци су плакали, тугујући за свим данима које су могли провести у школи да није избио рат. И мени би жао. Одали смо почаст школи – купили смо све што је остало и однели у Прокин гај. Тепсија је поново оживела. Одлучили смо да ту направимо војну базу. Договорили смо се да када је бомбардовање, уђемо у пећину и да се на свака два сата мења чувар који ће да пази да неко не дође. Понудих се да будем ноћни чувар. Обдан ћу чувати поља, а обноћ шуму и ратну школу.

3. дан

Од оног дана, сваке ноћи мотрим Тепсију. Битка се распламсава и све се више ближи гају. Јутрос ме спазише Немци на ивици гаја па распалише пушке. Утекох код дружине и сви пођосмо у пећину. Били смо унутра не знам ни ја колико дуго.

4. дан

Пробудио сам се у пећини. Видео сам дечаке како осматрају. Пронашли су гомиле сандука муниције. Те ноћи су се искрали из пећине, узели муницију и сакрили је у пећину.

5. дан

Дечаци приметеше да се скупљају авиони изнад Тепсије. Николетина је јавио да ће је бомбардовати. Остали смо у пећини надајући се да неће бити тако. Све је тутњало од бомби. Сви су били уплашени. Када је престало, изашли смо и затекли Тепсију како гори. Све је nestало у пламену мржње и рата! Угасили смо ватру, дошао је кнез и са Николетином се договорио да Тепсија постане партизанске радионица за оправку оружја.

Марија Кузмановић

Дневничке белешке ученика

Мој дневник

Четвртак

Касно сам се пробудила, али сам стигла на време у школу. Ишла сам са Ником и било ми је лепо. После часова сам била на додатној из биологије, а онда са другарицама у парк. После ручка сам ишла са татом код бабе и деде. Када сам се вратила, читала сам књигу и радила домаћи. Имала сам уобичајен, добар дан.

Петак

После школе сам ишла са другарицама у парк и на сладолед. Потом сам ишла код Соње. Било нам је лепо. Играле смо игру *Пут око света* и много смо се смејале. Дошла сам кући нешто пре седам. Урадила сам део домаћег и одмарала се. Вечерала сам са родитељима. Легла сам око једанаест.

Субота

Пробудила сам се око осам и отишла на час хора од девет до десет. Мало касније сам имала енглески. Ручала сам раније него иначе, око један, јер сам ишла на такмичење са Ањом, Лазарем и Ацом. Родитељи су дошли по мене и отишли смо код баке на Карамбурму. Кад смо се вратили била сам јако уморна.

Недеља

Променило се време за сат унапред, па сам ујутру морала да намештам све сатове. Помогла сам мами да среди купатило и очистила сам своју собу. Мало сам учила физику. Читала сам књигу. Ништа посебно се није десило.

Мој дневник

27.3.2019.

Драги дневнице, данас ми је био веома леп, али и стресан дан, јер сам имала контролни из енглеског, који је, испоставио се, био много лакши него што сам очекивала. Када сам се вратила кући из школе, одмах сам радила домаћи да бих га што пре завршила, јер је требало да мама и ја идемо на Аду и возмо ролере кад се она врати кући са посла. Мама је стигла, а ја сам завршила сав домаћи. Ручале смо, спаковале се и отишле. Данас је био прави пролећни дан и нас две смо се лепо провеле. Стигле смо кући око седам сати. Толико смо се биле умориле да смо желеле да одмах идемо на спавање, али нам је било мало прерано, па смо одгледале један филм. Када се филм завршио, спаковала сам ранац и отишла у кревет.

28.3.2019.

Драги дневнице, данас ми је био веома напоран дан, почевши од школе па све до других обавеза после ње. Када сам дошла кући, морала сам да завршим све што сам имала за наредни дан јер сам од 17.30 до 19 сати имала приватни час енглеског. После тога од осам сати сам имала тренинг који је трајао до 10 - остала сам на тренингу за старије годиште због утакмице која ће бити за два дана. Код куће сам јела, истуширала се, спаковала за школу и легла.

29.3.2019.

Драги дневнице, данас ми је био веома забаван и леп дан. После школе смо моје другарице и ја отишле у оближњи парк, такозвану Митићеву рупу. Лудо смо се забавиле у парку, јуриле се, вртеле на вртешци, сликале се... Било је баш лепо и надам се да ћемо ускоро поновити овакав дан.

30.3.2019.

Драги дневнице, данас је био такмичарски дан и имала сам одбојкашку утакмицу. Играле смо против клуба Ас из Батајнице. Имала сам велику трему јер сам играла за старије годиште. Иако ми није био први пут да играм за старије, ни сама не знам зашто сам се толико уплашила. Била сам одлична на утакмици и мој тренеер је био задовољан како сам играла. Победиле смо са 3:0. После утакмице моји родитељи су дошли по мене да бисмо ишли да правимо роштиљ на Кошутњаку. Супер смо се провели и био је један незабораван дан.

31.3.2019.

Драги дневнице, пошто је ова недеља била напорна, данашњи дан сам провела код куће одмарајући и учећи.

Мој дневник

28.3.2019.

Дакле, данас је био досадан дан. Кад сам се пробудио, био сам нерасположен јер се нисам наспавао. На првом часу, односно техничком, играли смо игрице. На француском смо радили нешто што нисам слушао, јер сам цртао, али сам бар нешто урадио. На географији смо учили о Шпанији, на ликовном смо цртали и мешали боје. И најзад, али не мање битно - биологија и гмизавци. Након тога Амаја, Вук и ја смо о тишли да купимо маркере.

Поподне сам ишао у музичку школу. Свирао сам пред Американцем и било је занимљиво.

29.3.2019.

Пробудио сам се у седам као и обично и био сам уморан. У школи сам се дружио са другарима и имао сам шест часова. После школе сам са Вуком и амајом ишао до Славије да Амаја нешто купи, а онда кући. Тата је дошао по мене у пет и отишли смо код њега. Сад ћу на спавање.

30.3.2019.

Океј, пробудио сам су у 8.37 лепо наспаван. Устао сам из кревета и отишао да пијем воду и успут да се поиграм са псом. Преподне сам гледао јутјуб. После сам учио географију, математику и физику за контролни у петак. Након тога туширање и кревет.

Мој дневник

27.3.2019.

Данашњи дан сам провела лепо. Обрадовала сам се кад сам сазнала да сам добила пет на писменом задатку из математике. После школе смо Софија, Миа, Ника, Ања и ја отишле у парк и лепо се играле. Поподне сам провела вежбајући физику, биологију и географију. Предвече сам са мамом играла друштвене игре.

28.3.2019.

У школи је све прошло добро. Добила сам пет из биологије што ме је много обрадовало. После школе сам учила о новим државама које смо обрадили из географије. Онда сам са мамом правила обланде. Увече сам ишла на тренинг. Дан је био леп!!!

29.3.2019.

После школе сам са другарицама Ником, Милицом, Миом, Софијом, Ањом и Сањом била на сладоледу.

30.3.2019.

Ујутру сам ишла на тренинг, а касније са родитељима напоље. Било је лепо време, идеално за шетњу.

31.3.2019.

Поподне сам ишла са мамом на Булевар. Купила сам обележивач за кофер, а мама књигу. Када смо се вратиле кући, свака је узела своју књигу и онда смо читале.

Ово је био диван дан.

Мој дневник

27.3.2019.

Наставница нам је дала задатака да пишемо дневник. Баш сам био узбуђен да видим шта ће други написати и забринуо сам се како ћу ја то саставити. Имали смо тест из енглеског и мислим да сам га добро урадио. После школе сам радио домаће задатке и играо сам се.

28.3.2019.

Данас се десило нешто занимљиво. На тесту из француског добио сам три, што је изненађење јер слабо знам француски. После школе сам ишао да купим блок за цртање.

29.3.2019.

Данас је све прошло добро осим што сам добио један из физике. Ишао сам са другарицом у парк и цртали смо.

30.3.2019.

Данас са другарицом куповао цвеће. После сам са другарима ишао у парк, а онда смо гледали филм.

31.3.2019.

Мама ме је рано пробудила и ишли смо на Аду Циганлију да возимо бицикле. После смо ишли да купимо патике.